

18.97x24.46	1/2	6 עמוד	חיים אחרים	13/07/2018	64393911-6
מאגנט - הוצאת ספרים התפנית - מאת סטיבן גרינבל - 25910					

דרך האושר

דרך האושר של ירון לונדון

"אושר הוא תחושה מציפה קצרת מועד עד מאוד"

"האם חתירה לאושר היא דבר נכון?", שואל העיתונאי והפובליציסט ירון לונדון, ובאותה נשימה הוא גם אומר שאם חייו יימשכו כפי שהם עכשיו הוא יהיה מרוצה ביותר. הצלחת התכנית היומית "לונדון וקירשנבאום" בלעדי מוטי קירשנבאום אינה מפתיעה אותו, וממרומי גילו הוא מרגיש שהכבוד שניתן לו שמור למי שלא יישארו כאן עוד זמן רב

מאת: יעל-שחר שריד | צילום: מיקי גולן

מטופשת ולפיה אפשר לחשוב שבאילת יש לגוונות, אבל אין בה. השתמשו בזמנו בשיר לעידוד התיירות באילת ומשמיעים אותו עד היום."

שירים שנכתבים כיום. "איני בקיא בשירים שנכתבים כיום. נראה שהתמליל של הפזמונים איבד את חשיבותו, ומה שקובע היום הוא בעיקר הלחן. רוב האמנים המבצעים כותבים בעצמם את המילים. שלמה ארצי הוא דוגמה טובה לכך, אבל רוב הכותבים כיום אינם יודעים לכתוב. פופ נועד לאוזניים של צעירים בעיקר, ובהתאם לכך גם הכתיבה ילדותית. לעתים רחוקות אני מופתע לטובה מפזמונים שנכתבים כיום."

"לו הייתי פראט". "ספרי האוטוביוגרפי, שיצא לפני ארבע שנים בהוצאת כתר, נקרא על שם פזמון שנכתב לישלשרים. לא קיבלתי הרבה תגובות על הספר, אבל הביקורת החמיאה לו והוא נמכר לא רע. גם מופע ליום הולדתי ה־70 החמיא לי.

"לפעמים יש לי תחושה שככל שאני מזדקן כך מעתירים עליי יותר כבוד. איני יודע אף פעם אם זה בזכות האיכויות שמגלים בי או בגלל שעוד מעט ייפרדו ממני. ככל שאתה קרוב יותר לבור הקבר, כשאתה כבר שומע את רחש כרסום הרימות, אתה נהפך למכווּבד יותר ופונים אליך בכל עניין. לפעמים צעירים חושבים שלחמתי עם טרומפלדור; בשבילם 60 שנה או מאה שנה הן אותו דבר.

"ביקשתי מהמאייר ערן וולקובסקי לאייר את עטיפת ספרי. אני אוהב מאוד את הדיוקנאות שהוא מצייר, והוא הסכים לשמחתי. צילמתי את עצמי ושלחתי לו כמה תצלומים, והוא יצר את ציור העטיפה, שבעיניי הוא מוצלח מאוד."

התברר לי שלא אמות בשלב זה, והציפה אותי שוב תחושת אושר גדולה."

פזמונים. "כתבתי פזמונים במשך עשור אחד בחיי, בין הגילים 20 ל־30, כשהייתי צעיר. למרות חילופי הטעמים המוזיקליים, הפזמונים האלה השתמרו ומושמעים די הרבה. איני יודע אם הם יישארו, למעט פזמון אחד שאני יודע שיישמר, מכיוון שהוא קשור באליעזר בן יהודה. מלמדים אותו והוא תורגם לכמה שפות.

"השיר 'בשום מקום', ששרה 'שלישיית גשר הירקון', היה פזמון שכתבתי לאחר שפיטרו אותי מקול ישראל ונטשתי את לימודי בבצלאל, והייתי צריך לדאוג לעצמי לפרנסה. גרתי אז בחדר שכור, כתבתי והבנתי שאני מסוגל לחרוז חרוזים. מלחינה צעירה בת 17 הלחינה את השיר, אלונה טוראל, וכך החלה הקריירה שלי ככותב פזמונים.

"בהמשך כתבתי גם 'לגשש החיוור'. גברי בנאי, חברי מנוער, פנה אליי כשהוקמה השלישייה. כתבתי פזמון אחד - 'מה אומרים על נטע', שיר מבדח על אישה שמנה, ובעקבותיו אברהם דשא פשנל ביקש ממני לכתוב מילים בנוסח עברי לשיר איטלקי, 'שיר הטלפון' ששר במקור ניקולה פאוונה. כתבתי פזמון על בחור ממוצא מרוקאי שמנסה להתקשר לחברתו שעובדת כחופפת ראשים במספרה. לאחריו כתבתי עוד פזמון שנהפך ללהיט ענק - 'כולם חכמים כולם', ששרו 'הגשש החיוור' בבימוי של ניסים אלוני, שצירף מילים בפרוזה לשיר שכתבתי במקור. זה היה טקסט של הלהקה, אבל הם השאירו לי את מלוא התמלוגים. גם השיר 'בואי לאילת', זכה להצלחה גדולה בזכות הנעימה הנהדרת שכתבה נורית הירש. מדי פעם הוא מקבל נוסח חדש. הפזמון מצחיק ויש בו שורה אחת

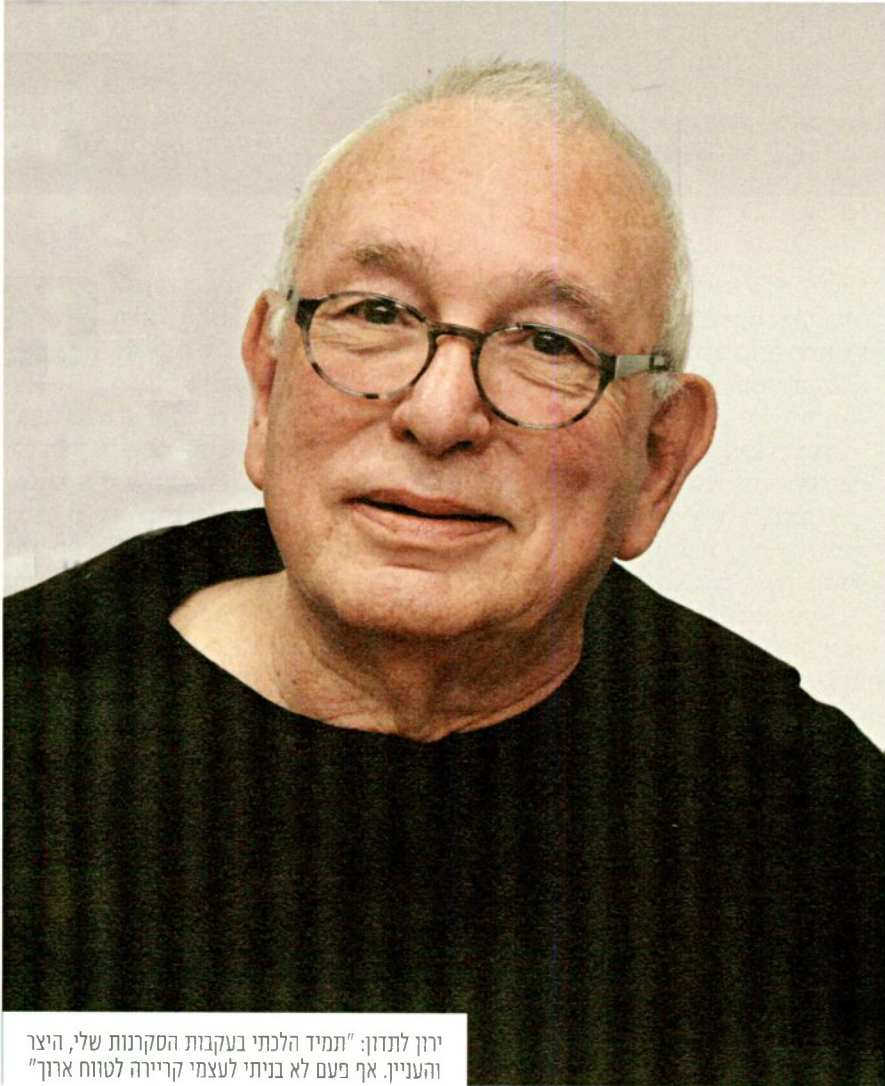
אושר. "אני שואל את עצמי אם חתירה לאושר היא דבר נכון. מי אמר שעלינו לחתור לאושר? אושר הוא תחושה מציפה קצרת מועד עד מאוד. יש לי חיי אהבה יפים עם חברתי מיכל זמיר; יש לי ארבעה ילדים, שאני חושב שהם נפלאים; ויש לי שמונה נכדים, שהם נפלאים עוד יותר, כי לא אני חינכתי אותם.

"אני מאבד כל הזמן דברים. חלק ניכר מזמני מוקדש לחיפוש אחר הטלפון הסלולרי שלי, זאת דרמה אמיתית. בדרך כלל אני נעזר בחברתי, שפותחת בסדרת שאלות כמו חוקרת במטרה - 'איפה ראית אותו בפעם האחרונה?'; ובסוף מוצאת אותו. כשאני מוצא את הטלפון שלי מציפה אותי תחושה אדירה של אושר; בעיקר כשאני חושב שאיבדתי אותו מחוץ לבית. מציאת הטלפון שבו נמצא חלק מחיי ועתידי מציפה אותי בתחושת אושר אדירה.

"גם לאחר קלקול קיבה חולף יש לי תחושה אדירה של אושר. לא מכבר היו לי חריקות איומות בלסת בזמן האכילה, והייתי בטוח שמתפתחת אצלי מחלה קשה. ואולם, רופא שיניים עשה לי מניפולציה של הצוואר והחריקות נעלמו.

ירון לונדון הוא עיתונאי, פובליציסט; מנחה טלוויזיה בתכניות כגון "לונדון וקירשנבאום" והוותיקה משנת 2002, "מסיבת גן" והסדרה "לונדון פינת בן יהודה"; קריין ושדרן רדיו; שחקן; ופזמונאי - "בואי לאילת", "בשום מקום", "שיר הטלפון", "אליעזר בן יהודה" ועוד. לונדון זכה בפרס סוקולוב לשנת 2007 ובפרס מפעל חיים מטעם אגודת העיתונאים לשנת 2009.

18.62x21.93	2/2	7	עמוד	חיים אחרים	13/07/2018	64393913-8
מאגנט - הוצאת ספרי ההתפנית - מאת סטיבן גרינבל - 25910						

ירון לתדון: "תמיד הלכתי בעקבות הסקרנות שלי, היצר והעניין. אף פעם לא בניתי לעצמי קריירה לטווח ארוך"

הקהל. אני יודע איך הדבר ייפתר. המחשבה שהרשת תהפוך אותנו לעם דמוקרטי יותר, ושנאשמים ייהפכו למשכילים או לנאורים, התקווה הזאת, התבדתה".

תכניות לעתיד. "אני די מרוצה מחיי. אני מאחל לעצמי שאמשיך להתעניין ולשמור על סקרנות ועל ערנות ושהדברים ימשיכו כפי שהם כעת".

המלצה. "הספר 'התפנית', מאת סטיבן גרינבלט ובתרגום יפתח בריל (הוצאת מאגנט, האוניברסיטה העברית), עוסק באדם שגילה את כתביו של הוגה רומי מסוים. זהו ספר פנטסטי לאהבי היסטוריה".

מאפשר הפצת ידיעות ללא גורם מפחך והשתלטות של גופים בעלי אינטרסים כלכליים. זאת בעיה. משקיפים זהירים מבינים שיצרנו פה גולם שאפשר להפיק ממנו תועלת, אך יש בו גם המון סכנות. בתקשורת דרך הפסיכולוגיה של ההמונים יש תועלות גדולות לצד סכנות גדולות. "גם באינטרנט נוטים להטות 'אוזן על החזה', לציית להלך הרוח של הציבור ולספק לו מידע ודעות בכפוף למשאלותיו. האתרים אינם בוררים, ולעתים נוצר שיהמונים די מבהיל. בזירה הזאת אנשים אינם מגלים את פניהם. אדם יכול לתקתק מילים גסות שאין להן כל מובן ממשי. חלק מהשיח המתהווה סר טעם ומרדד את טעם

קריירה. "תמיד הלכתי בעקבות הסקרנות שלי, היצר והעניין. אף פעם לא בניתי לעצמי קריירה לטווח ארוך, כמו מי שיודעים משחר ילדותם שיהיו טייסים או רופאים. לא הייתה לי תכנית כזאת. בילדותי ציירתי יפה וחשבתי שאהיה מאייר, כמו בתי דניאלה לונדון. הלכתי ללמוד בבצלאל כי חשבתי שאעבוד כרעיונאי במשרד פרסום ואכתוב טקסטים. אחרי שנה נטשתי את זה בגלל ההצעה המפתה לעבוד ברדיו, ומכאן ואילך דברים התגלגלו. לא עשיתי דברים לטווח ארוך, לא השקעתי בלימודי מקצוע או בלימודים סדירים בכלל".

רשות השידור. "עבדתי ברשות השידור במשך 28 שנה ועזבתי בלי להביט לאחור. לא ראיתי בה משפחה, אם כי שמרתי על קשר עם כשלושה אנשים אחרי כל השנים. במשך שנים חשבתי שצריך לפרק את רשות השידור ואיני בטוח שההמשך שלה הכרחי".

מוטי קירשנבאום אמר פעם שהוא מזהה ממרחק בורות ומדלג מעליהם ללא קושי, ואילו אתה תמיד מועד בהם.
"מוטי היה זהיר הרבה יותר ממני וחכם. יש לי נטייה להיכנס לצרות. לא צרות גדולות, אבל צרות. מסיבה זו הוא היה מנכ"ל רשות השידור ואני לא. מעולם לא התקדמתי במעלה הפיקוד. התפקיד הכי חשוב שאליו הגעתי במובן הניהולי היה מנהל מחלקת הדרמה בטלוויזיה, שבו כיהנתי שנה וחצי. מוטי היה טיפוס כריזמטי ומנהל תקיף. היינו שונים זה מזה.

"ההחלטה להמשיך להנחות את התכנית לבד לאחר מותו של מוטי הייתה ברורה לי. הממונים עליי בערוץ עשר חשבו שטוב יהיה אם יצטרף אליי שותף; הם לא האמינו בנוסחה אחרת. הם חשבו שהנחייתי ללא מוטי תגרום לתכנית להיכשל, אבל התברר שאף שהתכנית שינתה את אופייה כתוצאה מהיעדרו של מוטי, שיעור הצפייה בה לא פחת. בסופו של דבר הוחלט שאמשיך להנחותה לבד".

העיתונות הכתובה. "גיססת העיתונות היא התפתחות היסטורית. עקב היעדר הביקורת ברשת, שבהתחלה נתפס כחירות, השיח נהפך לאלים, למופקר וללא אחראי. הוא